

PRIEŠ TAI

Jie važiavo jau valandą, kol galop jis pratrūko:

— *Negi negali jos užtildyti?*

Lizė žvelgė tiesiai priešais save, pabalusiais nuo kelių gniauzimo krumpliais. Važiavo prasidarę langus, bet pučiantis vėjas buvo šiltas ir tvankus, todėl niekaip neišskleidė tvyrančios įtampos. Pro šalį slinko pietvakarių Prancūzijos kraštovaizdis, iš visų pusių driekėsi vynuogynai. Jie pravažiavo pro pilį, kuri iš tolo atrodė skendinti šešėliuose, tada pro vienkiemį, kuriame stovėjo aptrupėję akmeniniai trobesiai. Džefas vis tikėjosi užpakalinio vaizdo veidrodėlyje išvysti mėlynus švyturėlius. Tačiau nieko. Tik retsykais vilkikas išnirdavo iš tamsos it kokia pabaisa iš siaubo filmo ir vėl suezindavo jam nervus.

— *Jai ir taip daug ką teko... — prabilo Lizė, bet jis ją pertraukė.*

— *Jai daug ką teko?*

Lizė pasilenkė ir sugniaužė jam kelį:

— *Tu nusiramink. Jei tada būtum susitvardęs...*

Jis pažvelgė į ją taip, kad ji turėjo nusukti šneką kitur.

— *Ji mylėjo jį, Džefai.*

Nuo užpakalinės sėdynės pasigirdo aiktelėjimas, oro gurkšnio kvėptelėjimas, o tada rauda, juos lydinti visą kelią, — per tuos siaubingus garsus jis niekaip negalėjo sutelkti dėmesio, įsiklausyti į savo paties mintis, — tapo dar skardesnė, tad jis jau

kone su viltimi laukė sirenų, švyturėlių ir kalėjimo kameros ramybės.

— Užsiciaupk! — suriko tvodamas kumščiu per vairą.

Raudojimas nuslopo, paskui liovėsi. Ji šniurkštelėjo nosimi, ir jis jau buvo pasiruošęs surikti dar kartą, bet ji užtilo. Dabar, kai stojo tylą, jis galėjo aiškiau mąstyti, išstremti iš galvos negyvo vaikinuko vaizdinį. Nuo pat to laiko, kai jie paliko degančią laužo krūvą užnugary, jis veikė vien tik genamas instinktu. O instinktai sakė važiuoti kuo toliau į pietus, aplenkti didesnius miestus ir traukti link žemėlapiu pakraščių. Pirmąją valandą svarbiausia buvo ištrūkti, nutolti kuo toliau nuo įvykio vietos. Bet dėl to jam sukilo jausmas, kurio neapkentė.

Negalėjo valdyti padėties.

Neturėjo plano.

Tiesa, dabar, kai nudžiūvo nuo nugaros prakaitas ir tegirdėjo vien vėjo švilpimą ir tolygų padangų ūžimą per asfaltą, jis ėmė jį kurpti.

— Mes esam Robinsonai, — pasakė jis ir nesusiprato prataręs tai garsiai, kol Lizė nepažvelgė į jį.

Paėmė jai už rankos ir sugniaužė. Jos akyse matėsi meilė. Meilė jam, jūdviejų šeimai.

Šeima, gebanti išsigelbėti. Kad ir kokius spąstus pasaulis paspėdavo, jie mokėdavo išsikapanoti. Metų metais tą darė.

Ir dabar išsikapanos.

PIRMA DALIS

1 skyrius

Ant vejų ėmė telktis šešėliai — saulė, kuri plieskė ištisą popietę, jau ruošėsi užleisti dangų nakčiai, o aš ketinau eiti vidun ir įsipilti ko nors vėsesnio, tik štai pro vartus įkišo galvą moteris.

— Ar dar galima? — pasiteiravo ji su klausiamo šypsenele veide.

Turiu pripažinti: jei ji nebūtų buvusi tokia patraukli, gal būčiau pasakęs, kad ne. Šiek tiek susitaršę tamsiai rudi plaukai, dideli akiniai nuo saulės, dengiantys nemažą dalį veido, bet ji man kažką priminė — gal kokią nors amerikiečių aktorę, kurią vaikystėje buvau išžiūrėjęs. Dėvėjo mėlynus džinsus ir baltus marškinėlius su animaciniu dinosauro paveiksliuku, avėjo rožinius „Converse“ batus. Kai užėjo į sodą, atrodė kiek suglumusi, bet ryžtinga, tarsi žūtbut norinti čia pasidairyti. Taigi, užuot pasakęs, kad ji pavėlavo, ištariau tai, ką kartočiau visą dieną:

— Užeikite.

Ji man atsilygino plačia šypsena, akimirką nusiimdama akinius, kad pamatyčiau, kaip toji šypsena pasiekia žalias jos akis.

— Ačiū, — tarė ir, trumpam pažvelgusi man į akis, nukreipė žvilgsnį į šalį.

Likau sėdėti prie medinio stalo kiemelyje. Supratau, kad daugelis žmonių nenori, jog jiems aprodytų vietą. Jiems labiau patiko tyrinėti sodą patiems, šeiminkui nelipant ant kulnų. Žinoma, buvo nemažai ir tokių, kurie kreipdavosi į mane norėdami pasipasakoti apie savo sodus, pagirti, o kelis kartus netgi patarti. Kai kurie patarimai išties pasirodė vertingi. Praleidau dešimt minučių šnekučiuodamasis su senyvu hipiu apie tai, ar įmanoma humanišku būdu išprašyti lauk šliužus.

Daug kas atėjo su vaikais, ir aš jiems pasakydavau, kad jeigu netriukšmaus, tuomet, labai galimas daiktas, pamatys porą varlyčių, kurios įsikūrė tvenkinėlyje netoli galinės sienos.

Nusisekė gera diena, netgi geresnė, nei tikėjaisi. Kai pasakiau Amirai, savo verslo partnerei, jog per atvirų sodų dieną ketinu leisti žmonėms čia pasižvalgyti, ji susuko grimasą:

— Ką, leisi pašaliniams maklinėti po savo nuosavybę?

— Taip, — nusijuokiau aš. — Smagu padaryti ką nors bendruomenės labui. Ir šiaip bus įdomu.

— Hmm. Bet aš verčiau taip nedaryčiau, Eliotai.

Tačiau buvo šaunu. Faktiškai visi užėjusieji pro vartus paaukojo pinigų, kurie bus skirti viešų žaliųjų plotų priežiūrai, ypač netoliese esančiai apleistai žaidimų aikštelei. Šioje akcijoje dalyvavo nemažai mano kaimynų iš Gegužių skersgatvio, tad mes vaikščiojome po vienas kito sodus ir keitėmės dovanomis. Kaimynė Edita visiems turėjo po butelį savo firminio rabarbarų vyno, o kiek tolėliau gyvenantys Singhai prikepė krūvą samosų. Žmonės sako, kad didmiesčiuose, panašiuose į Londoną, nebėra tokio dalyko kaip bendruomenė ir visi gyvena užsidarę savo burbuluose, bet šiandien tai nepasitvirtino.

Daugumą žmonių, apsilankiusių mano sode, atpažinau — dalis jų buvo vaikų, kuriuos mokiau, tėvai, su kitais kartu dirbau, — bet dabar čia besidairanti jauna moteris man nebuvo matyta.

Stengiausi į ją nežiūrėti, bet kažkas joje traukė dėmesį. Ji iš lėto apėjo ratu sodą, stabteldama prie visterijos, prie levandų krūmo, gaudžiančio nuo kamanių, prie tvenkinėlio, prie krukų ir tulpių. Tada sustojo prie daržovių plotelio — mano pirmojo pusiau sėkmingo bandymo augintis maistą pačiam, — ir, matyt, pajautė mano žvilgsnį, nes atsigręžusi patraukė link manęs.

Jos akiniai nuo saulės pasislinko ant nosies, kuri kiek sudrėko nuo tvyrančios popiečio kaitros. Moteris nusibraukė

plaukus nuo veido ir akimirką susvyravo: tą akimirką dėl kažkokios neracionalios priežasties sunerimau, jog gali apsigręžti ir pasprukti pro vartus iš mano gyvenimo. Ir nors jos nepažinojau, buvau persimetęs su ja vos pora žodžių, kažkodėl nenorėjau, kad taip nutiktų.

Tačiau ji neišėjo. Sustoję kiemelio pakrašty.

— Labai gražu, — tarė. Ilgesingu balso tonu. — O aš niekad neturėjau sodo. Na, bent jau tokio tikro.

— Tikrai?

Pakilau iš savo vietos ir prisiartinau prie jos. Sustojęs prie moters pamačiau, kad ji keliais sprindžiais už mane žemesnė, gal tiktai iki peties. Jai kalbant matėsi nedidukas tarpelis tarp priekinių dantų. Stengiausi nespoksoti.

— Kai išėjau iš namų, visad gyvenau butuose, — tarė ji. — O mano tėvai... Na, jie sodo irgi neturėjo — visas kiemas buvo išasfaltuotas. Gėles priminė nebent keli dagiai ir pienės, prasi kalę ties įtrūkimais.

Ji vėl pasisukiojo vietoje. Iš pažiūros jautėsi kiek nesmagiai, dėl kažko sunerimusi.

— Jums viskas gerai? — paklausiau.

— Tiesą sakant... Žinau, kad labai ne vietoje, bet gal galėčiau pasinaudoti jūsų tualetu?

— Žinoma. Nieko čia tokio.

Ir parodžiau jai eiti skersai kiemelį.

— Ačiū.

Pradarius užpakalines namo duris patenkama į virtuvę, padalintą į dvi erdves su valgomoju stalu įėjus iš kairės. Tuo stalu retai kada naudojasi: buvau pripratęs vakarieniauti svetainėje, pasidėjęs lėkštę ant kelių ir žiūrėdamas kokį nors serialą, kurį tuo metu rodė „Netflix“. O valgomojo stalas buvo tapęs mėgstamiausia mano ručchio katino Čarlio gulėjimo vieta — ir dabar jis ten įsitaisęs mėgavosi pro langą šviečiančia saule ir šildėsi kailiuką.

— Tualetas va čia, tuojau paėjus, — tariau, rodydamas jai eiti koridoriumi, kuris tęsėsi nuo virtuvės link paradinių durų. — Pirmos durys iš dešinės.

Laukiau virtuvėje kasydamas Čarljo ausį ir bandydamas prisiminti, kada pastarąjį kartą mano namuose lankėsi moteris. Žinoma, čia ne kartą buvojo Amira: neseniai buvau pasikvietęs ją su draugu Kolinu pavakarieniauti. Prieš porą mėnesių pas mane viešėjo moteris, su kuria susipažinau per „Tinder“ — vienintelis kartas, kai pasinaudojau šita susimetimo draugėn programėle. Pasimylėjome normaliai, bet liko kažki koks keistas nepasitenkinimo jausmas. Vienos nakties nuotyčiai — tikrai ne mano sritis. Taip ir paaiškinau Amirai kitą dieną, kai ji paprašė išpasakoti viską iki smulkmenų.

— Vadinasi, iš esmės tau reikia draugės, Eliotai.

— Aš neturiu laiko draugei.

— Nagi, baik jau. Kiek tau metų? Trisdešimt aštuoneri? Tokio amžiaus jau turėtum ramiai sau gyventi su žmona ir 2,4 vaiko. Namas gerokai per didelis judviem su katinu.

Pasigirdo nuleidžiamo vandens garsas, ir aš ėmiau pilti į virdulį vandenį laukdamas, kol ji ateis į virtuvę, ir galvodamas, ką įdomaus pasakius.

— Geriau? — išgirdau savęs klausiant, kai ji atėjo nešina telefonu.

Geriau? — virptelėjau. Kas man yra? Tačiau ji nusijuokė.

— Daug geriau, — atsakė. — Ačiū. Dabar paliksiu jus ramybėje. Matyt, po sunkios dienos.

— Tikrai. Bet aš ketinau užkaisti arbatos... jei norėtumėt?

— Hm, — ji žvilgtelėjo į telefoną. Spėjau, kad turėjo būti kažkur kitur. Ir norėjo pabėgti nuo keistuočio, kuris, jai išėjus iš tualetu, paklausė, ar jau geriau. — Tiesą sakant, būtų neblogai. Nors vėlgi — gal aš tik vargo jums pridarysiu.

— Tuščios kalbos. Man bus smagiau su draugija.

Ji pažvelgė man į akis.

— Čia gyvenate vienas?

— Aha. Tik aš ir Čarlis.

Ji paglostė jam nugarą.

— Dirbu veterinarijos sesele, daug kačių matau, bet tokių gražuolių kaip Čarlis — nedažnai. — Ji apsidairė. — Kaip viengungiui, visai tvarkinga vietelė.

— Visi taip sako. Matyt, paprasčiausiai nemėgstu betvar-kės. Ponas krapštukas.

Ji nusijuokė ir atsiduso. Aš ir vėl nepataikiau.

— Beje, — tariau paskubomis, — vadinkit mane Eliotu. Toks mano vardas. Eliotas Fosteris.

Ji nusišypsojo:

— Aš Džema. Džema Robinson.

— Malonu susipažinti, Džema.

Virdulys išsijungė, ir aš, suradęs porą puodelių, ėmečiau po arbatos pakelį, tikėdamasis, jog ji nebus iš tokių, kuriai arbata būtinai turi būti užplykyta. Panašu, jai nerūpėjo. Pernelyg įsijautusi dairėsi po namus.

Kai atsisukau, žiūrėjo į mane. Tada išraudo, ir raudonis ją nutvieskė iki pat raktikaulių.

— Aš atsiprašau, — tarė paimdama iš manęs arbatą, — tačiau esu tikra, kad jus iš kažkur pažįstu. Ar mudu nesame anksčiau susitikę?

— Nemanau.

Tikrai nesame. Antraip atsiminčiau. Bet tokių atvejų pasitaikydavo dažnai. Buvau labai menka garsenybė, vietinių laikraštukų vadinamas „tyrėju“, o radijo 4-ojo kanalo klausytojams žinomas kaip „mokslininkas filantropas“. Kartais, kai reikėdavo paaiškinti kokią nors su mokslu susijusią naujieną, mane pasikviesdavo į televiziją kaip ekspertą. Tuo užsiėmiau ne mėgaudamasis dėmesiu — nepakenčiu savęs ekrane, — o todėl,

jog tai padėjo ne pelno organizacijai, kurią valdėme drauge su Amira.

— Gal paprasčiausiai kur nors mane matėte. — Nenorėjau sakyti, iš kur galėtų mane pažinoti, nes sunku tą padaryti ir neparodyti, kad neva laikau save kažkuo ypatingu. — Jūs gyvenate netoliese?

— Iš dalies. Bromlyje.

Ką gi, gerokai tolėliau — už penkiolikos minučių kelio traukiniu, — be to, ten daug judresnė vieta nei šita pietinio Londono pusė.

— Ir kokie vėjai atnešė į Vakarų Dalidžą?

— Lankiausi pas savo brolių Stiuartą. Jis gyvena Hern Hile.— Tai buvo rajonas netoliese, važiuojant keliu už mylios ar dviejų. — Bet pamačiau skelbimus apie atvirų sodų dieną ir neatsispyriau. Prieš ateidama čia apžiūrėjau dar porą, bet jūsų — gražiausias.

— Spėju, taip visiems sakė... — prisiverčiau užtilti. — Atleiskit. Kažkodėl šiandien mano burna kalba pati, nesijodama šnekos. Tačiau labai džiaugiuosi, kad jums taip patiko mano sodas.

— Ir jūsų namas man patinka. Labai gražus. — Ji gailiai atsidūsėjo. — Atleiskit, aš iš tų žmonių, kurie negali atplėšti akių nuo namų statybos šou laidų, ypač kai kas nors nusiperka seną laužą ir perstato naujai. Čia mano svajonė. Nusipirkti tokį didelį Viktorijos stiliaus namą ir jį atnaujinti.

Pastačiau savo arbatos puodelį. Mėgavausi moters draugija ir nenorėjau, kad ji jau išeitų. Buvo būdas ją užlaikyti kiek ilgiau.

— Gal norite, kad aprodyčiau likusią namo dalį?

— Tikrai? Būtų nuostabu.

— Šaunu. Tad leiskite aprodyti Gegužių skersgatvio dvidešimt šeštąjį.

2 skyrius

Surengiau jai ekskursiją. Kaip Džema ir sakė, namas buvo Viktorijos stiliaus triaukštis — vienu šonu sublokuotas su kitu namu, turėjo tris miegamuosius ir dvi svetaines, stačius laiptus ir visas originalias detales: pakeliamuosius langus, rozetes ant lubų, židinius daugelyje kambarių. Virš paradinių durų — vitražas, visos grindys iš poliruotos medienos. Daugelis durų taip pat buvo medinės; aš nugrandžiau dažus ir nuėmiau tas baises šiuolaikines rankenas, kurias kitados kažkas įstatė, ir jas pakeičiau originalų kopijomis — teko pavargti, kol atradau, kokios jos turėjo būti iš tikrųjų.

— Teko beveik viską pačiam atkurti, — tariau eidamas per svetainę link lango namo priešakyje. — Kai atsikrausčiau, radau visišką betvarkę. Čia daugelį metų gyveno senyva pora ir leido daug kam nepataisomai susidėvėti. Be to, paskutinį kartą namas modernizuotas septintajame dešimtmetyje. O tais laikais žmonės daug ką prigadindavo. Sakyčiau, vyko masinis vandalizmas.

— Viską padarėt pats?

— Daugiausia. Samdžiau santechnikus ir elektrikus, o kitką dariau savomis rankomis.

— Įstabu.

Aprodydamas viršutinius namo aukštus — tuščius miegamuosius ir pagrindinį vonios kambarį su vonia ant letenos pavidalo kojų, — negalėjau susilaikyti nestebėdamas Džemos. Man patiko matyti jos reakcijas, kaip ji, regis, nuoširdžiai domėjosi ir vertino mano namus, šviesą jos akyse.

Antrame aukšte abu suglumino vienas trumpas epizodas. Mudu stovėjome prie vienintelio dar mano neaprodyto kambario durų, ir aš tariau:

— Na... o štai čia mano pagrindinis miegamasis.

Ji kyštelėjo galvą vidun, pratarė „gražu“, bet tolyn nėjo. Atmosfera tarp mudviejų šiek tiek persimainė ir sakytumėi su-bliūško.

— Tikrai jaučiuosi, kad jus apsunkinu, — tarė ji. Jos skruostai nuraudo. — Bet ačiū labai, kad teikėtės viską aprodyti. Viskas tobula. Tačiau manau, jog man jau metas.

Mudu nusileidome į apačią virtuvėn, kur ji buvo palikusi savo rankinę. Pasijutau it musę kandęs ir žinojau, kad šis nema-lonus jausmas neapleis visą vakarą. Džema irgi atrodė liūdna, tarsi kažkas jai būtų nedavęs ramybės.

— Kas yra? — paklausiau.

— Nieko. Tiesiog... Pagalvojau, kad niekada neišgalėsiu įpirkti ko nors panašaus. Niekados negyvensiu tokioje gražioje vietoje. — Ji išspaudė šypsėnėlę. — O Dieve, kalbu taip, tarsi savęs gailėčiausi, ar ne?

— Ne, visai ne. Žinot, ir aš išgalėjau nusipirkti šiuos namus tik todėl, kad man šiek tiek pasisekė. Baigęs universitetą atsida-riau internetinę svetainę, kuri atrodė grynai kaip hobis.

— Kas per svetainė?

— Mokomoji. Apie mokslą. Kažkas panašaus į mokomąją priemonę mokytojams ir studentams.

Džema linktelėjo galvą. Ji stovėjo prie durų, o jai už nuga-ros keitėsi apšvietimas: nors tebebuvo šviesu ir šilta, bet prislo-pintai — pamažėle vakarėjo.

— O pasisekė todėl, kad svetainė labai išpopuliarėjo ir stambesnė interneto kompanija pasisiūlė ją iš manęs nupirkti. Šitaip galėjau įsigyti šituos namus ir juos suremontuoti.

— Oho, kaip šaunu, — tarė ji. — Aš irgi kadaise turėjau tinklaraštį, bet jį aplankė gal kokie trys žmonės.

— Ir vienas iš jų — jūsų mama?

Jos šypsena visai pranyko.

— Ne. Ne mama.

Šitai mane suintrigavo, bet nenorėjau kištis į kito žmogaus gyvenimą. Išėjome atgal į sodą. Nors sakė, kad jai jau metas, matėsi, jog išeiti iš tiesų nenori. Man tai netrukdė. Mudu stovėjome kiemelyje, ir aš ūmai panūdau taurės vyno. Gal ir jai pasiūlius?

— Tai gi... mokslai, — prabilo ji, nutraukdama mano mintis. — Tuo ir užsiimate? Esat mokslininkas?

— Taip. Tiksliau sakant, gamtos mokslų mokytojas, nors reikalas gana painus. Iš likusių nuo mano svetainės pinigų dar pradėjau nedidelį verslą. Ne pelno siekianti organizacija. Keliuojame pasakodami vaikams apie mokslo stebuklus, ypač ten, kur stinga finansavimo. Rengiame seminarus, leidžiamės su vaikais į ekskursijas. Iš esmės, mano misija — sudominti darbininkų vaikus tokiais dalykais kaip fizika arba chemija.

Ji stebeilijo į mane.

— Nepaprastai šaunu. Dabar jau prisiminiau, iš kur jus pažįstu. Esu tikra, kad mačiau per televizorių. Jūs ginčijotės su vienu kvailu politiku apie švietimo politiką. Tada pamaniau: va, kaip teisingai šneka.

Ko gero, išraudau.

— Oi, ačiū. Tai... — ir tuomet riktelėjau iš skausmo.

— Kas?

Mudviem besikalbant, padėjau ranką ant kiemelio stalo — ir tada ūmai skausmas kirto man į delną ir nusirito iki pat riešo. Tuoju atitraukęs ranką pamačiau bitę, jau leisgyvę, besirangantią ant medinio paviršiaus. Delne matėsi paraudęs rumbas ir iš jo kyšantis plonytis geluonis.

Džema irgi pastebėjo bitę ir tai, kaip laikau savo delną.

— Įgėlė?

Linktelėjau nelabai galėdamas prašnekėti. Skausmas verte

vėrė — tarsi kas nors deginančia, pulsuojančia gija būtų sujungęs vietą, kur įgėlė bitė, su mano širdimi.

Džema kalbėjo, bet jos balsas sklido tarytumei iš kažkur toli.

— Jūs ne alergiškas, ar ne?

— Nežinau.

Man niekad anksčiau nebuvo įgėlę. Sodas ėmė suktis aplink, o liemenį pradėjo niežėti. Nusivilkau marškinėlius. Ant krūtinės ir pilvo išryškėjo pustuzinis paraudimų.

Ji dar kažką pasakė, bet aš nebesupratau. Nes staiga visas pasaulis ėmė suktis ir griūti, ir aš pats parvirtau.

3 skyrius

Atsipeikėjau, matyt, po keleto sekundžių. Gulėjau ant betono, Džema pasilenkusi šalia manęs, uždėjusi rankas man ant pečių.

— Eliotai. Eliotai! Matyt, anafilaksinis šokas. Turit „EpiPen“ švirkštą?*

Papurčiau galvą, bandžiau prašnekėti, bet nepavyko. Stengiausi napanikuoti, įsitvėręs į Džemos ranką mėginau atsistoti.

— Skambinkit 999, — prašnabždėjau.

— Per ilgai užtruks, kol atvažiuos. — Ji atrodė labai rami, ir tai man padėjo nepamišti iš baimės. — Ar turit mašiną?

Linktelėjau. Man gniaužė gerklę, o paraudimai ant liemens perštėjo ir degė. Nors panikavau, tiksliai žinojau, kas dedasi. Bitės geluonis suleido į kraują galybę visokių cheminių medžiagų, įskaitant histaminą. Smarkiai nukrito kraujospūdis, užtat ir nualpau. Mano gerklė ir liežuvis, kuris dabar atrodė kaip storas mėsos luitas burnoje, tino. Patyriau bendrinius alerginės reakcijos simptomus. Man buvo būtinas epinefrinas.

— Kur rakteliai? — ragino Džema.

— Virtuvė, — išstenėjau. — Prie. Virdulio.

Ji pašoko ir nulėkė į virtuvę, tada po kelių sekundžių pasirodė su mašinos rakteliais rankoje.

— Ar galėsit atsistoti? — paklausė.

Jos padedamas atsistojau ant kojų, Džema uždėjo mano ranką sau ant pečių ir savąja apkabino mane per juosmenį.

— Eisim iki jūsų mašinos, gerai? Ji netoli?

* „EpiPen“ — automatinis inektorius (švirkštiklis), užpildytas epinefrino (adrenalino) tirpalu, skirtas alergiškiems žmonėms, kuriems yra tikimybė patirti anafilaksinį šoką. (*Čia ir toliau — vert. past.*)

Linktelėjau.

Atrodė, kad kelionė per sodą truko ištisas valandas. Kojos pynėsi kaip naujagimio ėriuko, o prakvėpavau tik šiaip ne taip sprausdamas orą gilyn į plaučius pro ištinusią gerklę. Pasiekėme vartus, ir Džema paspaudė mygtuką ant automobilio raktelio.

Už kelių automobilių sumirksėjo mano „Audi“ posūkių žibintai, ir Džema kilstelėjo antakį.

— „Audi“? Graži.

Ji pradare galines dureles ir įsodino mane ant užpakalinės sėdynės. Esu beveik metro devyniasdešimties, tad teko tūnoti ankštai, nors tuo metu man ne tas buvo galvoje. Ji užtrenkė dureles, apibėgo apie mašiną ir atsisėdo prie vairo. Tada užvedė variklį, bet nevažiavo.

— Net neįsivaizduoju, kaip nukakti į ligoninę. Kuri čia artimiausia? Karališkojo koledžo?

— Taip, — sušvokščiau.

Ji buvo už keleto mylių, Denmark Hile. Tiktai problema — eismas. Šeštadienio popietę, žinojau, ties Hern Hilu gali būti siaubingos spūstys.

Teks mirti čia, įsispraudusiam ant savo mašinos užpakalinės sėdynės.

— Jūs nemirsit, — tarė Džema, tarsi skaitydama mano mintis.

Aš nelabai mačiau, ką ji daro, bet paskui pasakė, kad suvedė ligoninės pavadinimą į savo mobiliojo navigacijos programėlę.

— Laikykitės, — tarė pajudėdama. — Važiuosim greitai.

Ji sekundėlę pažvelgė į mane.

— Kvėpuokit, Eliotai. Tokia jau bus mano dalia, jeigu jus prarasiu.

Neilgai trukus sėdėjau ligoninės lovoje už užtrauktos užuolaidos ir nekantravau grįžti namo. Lauke vis dar buvo šviesu, nors neįsivaizdavau, kiek valandų. Jaučiausi visiškai netekęs nuovokos. Ir tuo pat metu mane buvo apėmusi kone kvazireliginė manija. Aš gyvas! Išgyvenau! Ir kaip daugeliui žmonių, prasilenkusių su mirtimi, ūmai prieš akis stojo visi tie dalykai, kurių dar nepadariau gyvenime. Tai, ką norėjau padaryti, vietas, kurias norėjau aplankyti. Potyriai, kurių dar nepatyriau. Mačiau savo gyvenimą nauju kampu, tarsi būčiau apžiūrinėjęs save po mikroskopu ir stebėjęs visokius trūkumus, viską, kas dar negerai.

Taip, per savo trisdešimt aštuonerius metus šio to pasiekiau. Uždirbau ganėtinai pinigų. Turėjau savo kompaniją. Porą gerų draugų. Katiną. Ir, be abejo, savo namus. Savo įstabiusius namus.

Bet ir trūko tiek daug — visų pirmiausia, ko nors, su kuo galėčiau tuo pasidalinti. Miegodavau ir valgydavau vienas. Neturėdavau su kuo pasišnekėti po darbo dienos.

Taigi, sėdėdamas toje ligoninės lovoje ir neturėdamas ką veikti, tik galvoti, aš sau prisiekiau.

Daugiau nebešvaistyti laiko. Nebešvaistyti gyvenimo. Nuo šiol gyvensiu audringai ir narsiai. Nevengsiu rizikos.

Kol sėdėjau apimtas tokios epifanijos, prie mano lovos priėjo gydytoja.

— Kaip jaučiatės?

— Jaučiuosi nuostabiai, — atsakiau. — Esu gyvas.

Ji mane apžiūrėjo.

— Išleisiu jus, — pasakė ji, žiūrinėdama mano medicininę kortelę. — Nuo šiol turėsite nešiotis su savimi „EpiPen“. Jei netyčia vėl taip nutiktų.

Gydytoja jau buvo benueinanti, tada stabtelėjo.

— Beje, kai kas nori su jumis pasimatyti.

Ji atitraukė užuolaidą, ir pamačiau Džemą, stovinčią prie įėjimo į palatą. Ji prisiartino.

— Kaip jautiesi? — paklausė.

— Gyvas. Tavo dėka.

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Na, juk negalėjau palikti tavęs ten numirti, ar ne? Regis, man toptelėjo, kad kol guli besigaluodamas, galiu apvogti tavo namus, bet buvai man toks mielas, leidai pasinaudoti tualetu ir panašiai.

Aš nusijuokiau.

— Man reiktų kažkaip tau atsidėkoti, — tariau.

— Hmm, aha. Jau pagalvojau apie tai. Tavo mašina — visai nieko.

— Ji tavo.

Dabar buvo jos eilė juoktis.

— Tik pajuokavau.

— Žinau, bet jei nori, ji tikrai tavo.

Ji nusibraukė plaukus nuo akių. Skersai jos nosies tiltelį matėsi neryškios strazdanos, kurių anksčiau nepastebėjau.

— Ne, tikrai, Eliotai, nenoriu tavo mašinos.

— O ko norėtum? Gal kartu pavakarieniauti?

Taigi, aš tai pasakiau, ir mano širdis vėl smarkiai plakė, laukdama atsako. Laukdama, kol toji moteris, skirta ne mano nosiai, pasakys ne.

Ji pasukiojo galvą į šonus, demonstratyviai rodydama, kad mąsto.

— Gerai. Bet turi būti gera vieta. Ne koks „McDonald’s“.

Susiradusi lapelį užrašė savo vardą ir telefono numerį, tada padėjo šalia mano lovos.

— Man jau tikrai metas namo, — tarė ji.

Padvejojusi pasilenkė ir pabučiavo mane į skruostą.

Paėmiau popierėlį. Šalia savo vardo ir telefono numerio Džema buvo prirašiusi didelį ženklą X.

4 skyrius

Mudu susipažinome 2018 metų rugpjūtį, ir galėčiau parašyti ištisą knygą apie tolesnius du mėnesius — siautulingą laimės laikotarpį, kuris tarsi viesulas pakėlė mudu su Džema į padebesius. Tie, kurie kada nors buvo smarkiai įsimylėję, mane gerai supras. Pirmųjų dienų magija, kai sunku vienam nuo kito atsiplėšti, kai tavo kūnas virpėte virpa prieš naująją gyvenimo palydovę, ir kokia apima širdgėla vos išsiskyrus. Du mėnesiai pralėkė kaip vėjas, kaip tuose filmuose, kur pagreitintai rodomos pražįstančios gėlės.

Buvo spalio rytas, vėsus ir ūkanotas, Džema tebemiegojo gulėdama ant pilvo, o jos tamsūs plaukai draikėsi ant pagalvės. Vieną ranką ji laikė sugniaužusi į kumštuką ir prispaudusi prie veido, kaip mažas vaikas laiko sugniaužęs apklotėlio kraštą. Patalai buvo atkloti, ir matėsi jos nuoga nugara.

Man bežiūrint ji sujudėjo ir ėmė verstis ant šono. Rankas laikė sukryžiuvusi ant krūtų, ir gerai buvo matyti jos plikas pilvas.

Jos pilvo oda buvo išraižyta daugybės randų. Daugelis jų trumpi, vos poros colių ilgio, ir visi negilūs. Tačiau bendras vaizdas buvo sukrečiantis — tarsi kas nors ant smėlėto paplūdimio, pasitelkęs kampamatį, pagaliuku būtų pribraukęs tuzinus linijų. Žinoma, tuos randus buvau matęs ir anksčiau, bet mudu paprastai mylėdavomės prietemoje ir jie kaip dabar nekrito į akis.

Kai įbrėžimus pamačiau pirmą kartą, nusprendžiau nieko apie juos neklausinėti. Palaukti ir pažiūrėti — gal pasipasakos pati.

Švelniai pabučiavau į jos pliką petį, ir ji bemiegodama sustirtėjo. Kažką sumurmėjo.